

*L'amor no veu amb els ulls,
sinó amb l'ànima.*

- William Shakespeare¹

Era ell

I si et dic que el coneixia, no em creuràs! Oh no, no ho crec!

El sol continua enlluernant-me, una cistella a la mà em dirigeixo cap a la ciutat. El carnisser de la part davantera de la seva botiga ha canviat molt, és ben diferent del simple color gris de quitrà de fa uns anys. Aquí preferim una bona salsitxa més que la carn blanca sense gust. Sempre m'ha encantat olorar l'olor de les flors al passadís del mercat. Em recordo d'aquell moment, ens veig córrer, saltar, cridar que eren els bons temps. Aquí el vaig conèixer!

Un cop a casa, carn, pèsols, mongetes tendres, xampinyons, ceba, tomàtiga ... Tot per fer un arròs brut.

- Noi, no ho veus que estic ocupada!

- Puc sortir, si us plau?

- Quantes vegades us he dit que no sortim després de les sis de la tarda .

- Mare...

- Mira't, ja estàs prou brut! Ves a dutxar-te.

Quan s'acaba l'àpat, vaig a seure a la terrassa sobre el balancí². El soroll que fa sobre els taulons de fusta mal posats em calma, el vent sembla suau, l'arbre del jardí no para de moure's en totes direccions, mentre penso en ell. Em quedo aquí i penso en nosaltres.

Tot va començar aquell estiu! Amb la meva mare havíem anat al mercat. La meva mare sempre comprava les seves plantes al passadís. Jugàvem junts, quan els pares anaven a la xarcuteria del senyor B. Des de petita preferia jugar amb ell que amb els altres nois, tot dolents, empentant les noies per la més mínima raó. La seva

¹ <https://citations.ouest-france.fr/citations-william-shakespeare-800.html>

² Balancí : chaise à bascule

mare i la meva mare no s'entenien, suposo que hi havia una diferència de classe, però elles sempre eren educades. Pensaven que era hipocresia, però no. Era el pur respecte de l'època, la hipocresia no era un criteri que una dona hagués de tenir, a risc de ser exclosa de les festes a les quals totes volia assistir. Tot i que no s'entenien, entre ell i jo era una altra cosa, ja que per a nosaltres no hi havia diferència de classe.

Un matí de camí al mercat amb la meva mare, ni ell ni la seva mare hi eren. Vaig pensar que havien vingut abans i que, per no haver-me vist, ell havia tingut la mateixa impressió que jo en aquell moment.

Recordo que vaig tornar a veure'l uns anys més tard. Ja no era el mateix, algunes coses havien canviat, la seva pell clara s'havia tornat pàl·lida, va començar a vestir-se com un rebel, no feia per ell. A la distància al banc de la plaça, m'havia reconegut vestida amb un vestit blanc i una cistella de palla, sandàlies oberta als peus, sens dubte no era gaire atractiva, però aquesta senzillesa li va cridar l'atenció.

Quan m'acostava, vaig sentir:

- No has canviat, va dir.

He de deixar clar que sempre he sigut una noia de classe alta amb poca experiència en bellesa femenina.

- Tu tampoc, vaig respondre despreocupadament.

En el fons, sabia que sempre ens havíem atret l'un a l'altre i sabíem que els nostres sentiments eren mutus. Com més passaven els mesos, més ens reuníem com dos inseparables. Em va explicar el motiu pel qual ell i la seva mare ja no venien al mercat. Em va dir que ella havia mort i que si aquell home no li hagués robat la gallina, encara estaria viva. Vaig sentir molt dolor per aquesta trista història, em va prometre que mai no robaria. Però un dia va sentir fàstic cap als benestants i va decidir robar-los per satisfer la necessitat dels pobres, perquè mai no poguessin morir en condicions lamentables per falta de mitjans.

Ens vam instal·lar en una petita casa no gaire lluny del camp i del poble, estàvem bojament enamorats i havíem tingut un nen petit. En la seva carrera com a bandoler, va ajudar molta gent del poble que vivia a la misèria, com el senyor B. Els seus germans estaven gelosos d'ell, però l'estimaven igual. A casa el vaig anomenar amb paraules dolces, però a fora el van anomenar Serrallonga.

El seu germà va dir al nostre fill, sobretot, no siguis com el teu pare!

- Mare? Són les vuit en punt, que podem menjar?

- Sí, sí, anem, mare, està adormida.